

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. K., CSc.**, zast. JUDr. Zuzanou Navrátilovou, advokátkou, se sídlem Jeseniova 1151/55, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 48 A 104/2016 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 48 A 104/2016 - 63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předchozí řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha-západ (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 11. 1991, č. j. 332/4-3945/91, jímž byla povolena stavba VN 22kV, T.S. – 250 kVA a NN pro napájení „Pneuservisu“ Průhonice (dále též „stavba“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž uvedl, že je vlastníkem pozemků parc. č. X, X, X, X a X nacházejících se v k. ú. Hole u Průhonic, které nabyl od nyní již zaniklé obchodní společnosti X, spol. s r. o. (dále též „X“), která byla z titulu vlastnictví uvedených pozemků účastníkem stavebního řízení, neboť na pozemcích se nachází, event. s nimi sousedí stavba, pro kterou bylo vedeno stavební řízení sp. zn. 332/4 – 3945/91. X neobdržela stavební povolení ze dne 5. 11. 1991, č.j. 332/4 – 3945/91, neboť byla ve stavebním řízení jako účastník řízení opomenuta. Uvedené stavební povolení obdržel žalobce, jakožto právní nástupce uvedené společnosti, až dne 20. 6. 2016.

[3] Nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje žalobce v tom, že se jedná o rozhodnutí podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád. Podle žalobce však mělo být rozhodnuto podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť odvolání bylo podané proti rozhodnutí vydanému za účinnosti tohoto zákona. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný se dopustil jakési retroaktivní aplikace zákona, když rozhodl o tom, že lhůta pro podání odvolání uplynula již dne 9. 8. 1994. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svém právu, aby o jeho odvolání bylo rozhodnuto z hlediska uplatněných námitek a aby byla přezkoumána zákonnost a správnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalobce upozornil, že jeho postup byl v souladu s postupem stanoveným v rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, právě pro případy opomenutí účastníka ve správním řízení. Žalobce uzavřel, že odvolání proti stavebnímu povolení podal v zákonné lhůtě.

[4] Krajský soud výrokem I. rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016 - 31, žalobu zamítl a výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Opravným usnesením ze dne 9. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016 – 39, krajský soud výrok I. uvedeného rozsudku opravil tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č. j. 134249/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Výrok II. rozsudku krajský soud opravil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zuzany Navrátilové, advokátky.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 4 As 185/2019 – 34, shora uvedený rozsudek a opravné usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud následně v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení. S poukazem na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25, krajský soud konstatoval, že včasnost odvolání bylo třeba posuzovat podle správního řádu z roku 1967, neboť stavební povolení bylo vydáno v době účinnosti tohoto zákona, ačkoliv odvolání bylo podáno již za účinnosti správního řádu z roku 2004. Použití nesprávného právního předpisu, který na věc nedopadá, ovšem nemusí být bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87.

[7] Ve vztahu ke stěžejní otázce, tj. zda by i při aplikaci správních ustanovení bylo žalobcovo odvolání opožděné, krajský soud uvedl, že ze správního spisu nelze dovodit, že společnosti X bylo sporné stavební povolení doručeno. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, však X v době vydání sporného stavebního povolení vůbec nebyla účastníkem řízení, protože podle obsahu založené kupní smlouvy a podle seznamu vlastníků pozemků vůbec dotčené pozemky nevlastnila; nabyta je až o rok a čtvrt později. Je ovšem pravdou, že žalobce i X jsou právními nástupci původních vlastníků stavbou dotčených, popř. sousedních pozemků, které sporné stavební povolení taktéž omezuje. Tehdejšími vlastníky pozemků, jejichž majitelem je nyní žalobce, tedy mělo být sporné stavební povolení doručeno. Bez doručení vlastníky dotčených pozemků nemohl začít běh lhůty pro podání odvolání ani nemohlo sporné stavební povolení nabýt právní moci.

pokračování

[8] Krajský soud nepřisvědčil závěru žalovaného, že se žalobce prokazatelně se sporným stavebním povolením seznámil nejpozději ke dni 9. 5. 1994, kdy se k němu vyjadřoval jakožto jednatel X. Krajský soud citoval závěry uvedené v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, a s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 220/2014 – 150, uvedl, že účastník se s rozhodnutím musí seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Nepostačí přitom, aby o faktu existence rozhodnutí věděl, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo.

[9] Krajský soud navázal, že právní moc stavebního povolení byla vyvrácena, protože žalovaným nebylo prokázáno, že by byl splněn jeden z předpokladů zmíněný rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, tj. že žalobce seznal obsah sporného stavebního povolení předtím, než ostatní účastníci stavebního řízení mohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. Žalovaným zmiňované podání společnosti X totiž pochází až z roku 1994, je tedy datováno téměř dva a půl roku poté, kdy bylo sporné stavební povolení vydáno a kdy mohli neopomenutí účastníci řízení očekávat, že bylo řádně doručeno. Navíc za daného skutkového stavu nelze ani bezpečně uzavřít, že žalobci či jeho právním předchůdcům bylo sporné stavební povolení ve své úplnosti známo před datem, které tvrdí (20. 6. 2016).

[10] Přestože žalobce ve svém písemném podání ze dne 9. 5. 1994 byl jako jednatel X schopen přesně uvést číslo jednací a datum vydání sporného stavebního povolení, stejně jako popis sporné stavby a označení dotčených pozemků, jen z těchto údajů nelze ještě dovodit, že mu bylo k dispozici sporné stavební povolení jako celek. Jeho obsah je přitom komplexní, neboť vedle výroku o povolení stavby obsahuje množství dílčích podmínek pro povolení stavby. Jak naznačil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, obzvláště v případě územních rozhodnutí či stavebních povolení je třeba trvat na tom, aby opomenutý účastník neměl jen povšechnou znalost o obsahu rozhodnutí, nýbrž prokazatelně disponoval úplnou znalostí o všech podstatných okolnostech dotčení jeho práv, aby tak byl schopen řádně na takové rozhodnutí reagovat.

[11] Krajský soud uzavřel, že z obsahu předloženého správního spisu nemohl žalovaný dovodit, že nastala fikce oznámení stavebního povolení vůči X (a žalobci, jako jeho právnímu nástupci) již v roce 1994. Rozhodnutí žalovaného proto zrušil a uložil mu, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda existuje nějaký doklad, z něž by bylo možné s praktickou jistotou dovodit, že se žalobce, či některý jeho právní předchůdce seznámil se sporným stavebním povolením v jeho úplnosti dříve, než tvrdí. Pokud takový doklad nebude nalezen, pak bude namístě, aby sporné stavební povolení na podkladě odvolání žalobce věcně přezkoumal, a to v procesním režimu správního řádu z roku 1967.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[12] Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že poslední den, kdy žalobce mohl podat odvolání proti stavebnímu povolení podle správního řádu z roku 1967, byl den 9. 8. 1994, tj. po uplynutí tří měsíců po dni 9. 5. 1994. Žalobce však odvolání podal až dne 8. 7. 2016, tj. po 12 letech (správně 22 letech, pozn. NSS) ode dne, kdy se

v míře dostačující pro jeho obranu seznámil se všemi relevantními skutečnostmi stavebního povolení, proti kterému se mohl v roce 1994 jednak bránit mimořádnými opravnými prostředky, ale i podáním odvolání podle správního řádu z roku 1967.

[13] Na základě obsahu podání ze dne 9. 5. 1994, které podepsal žalobce v postavení jednatele X, stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobce se neseznámil se stavebním povolením nejpozději ke dni 9. 5. 1994. V tomto podání se žalobce jakožto jednatel X kladně vyjadřuje ke změně předmětného stavebního povolení, z čehož vyplývá, že věděl o jeho existenci. Žalobce stavbu i stavební povolení konkrétně správně identifikoval. Podle stěžovatele tak disponoval informací, co bylo obsahem správního rozhodnutí a jak bylo s to zasáhnout do vlastnických práv X. Žalobce se tudíž s obsahem stavebního povolení v pro něj relevantním rozsahu seznámil. Pokud by žalobce neměl žádné informace o možných účincích stavebního povolení na vlastnická práva X, lze si těžko představit, že v roce 1994 vyjádří souhlas se změnou rozhodnutí a pak za 12 (správně 22) let o něm začne tvrdit, že s ním nebyl vůbec seznámen. Podle platné judikatury si každý musí střežit zavčas sám svá vlastnická práva, a pokud tak neučiní, neměl by být zvýhodňován oproti jiným účastníkům řízení tím, že se mu bude odkládat po dobu dalších 12 (správně 22) let začátek běhu odvolací lhůty. Podle stěžovatele tak žalobce získal všechny pro něho důležité informace o stavebním povolení již ke dni 9. 5. 1994 a je třeba vycházet z toho, že k tomuto dni došlo k fiktivnímu doručení stavebního povolení X.

[14] Stěžovatel nesdílí právní závěr krajského soudu, že pro fikci oznámení je nutné, aby byly splněny oba předpoklady uvedené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, tedy že musí být i splněn i druhý předpoklad spočívající v tom, že opomenutý účastník obsah rozhodnutí seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci. Podle stěžovatele nemusí být oba předpoklady splněny současně, ale jedná se o další variantu, kdy podané odvolání nemůže zvrátit právní moc napadeného rozhodnutí. V posuzované věci se o takový případ nejednalo, protože žalobce se o vydání stavebního povolení dozvěděl až po dvou letech po jeho vydání. Nebylo tedy nutné posuzovat, jestli byl splněn i tento druhý předpoklad. Stěžovatel dále uvedl, že pro žalobce jako právního nástupce společnosti X, která mu pozemky v r. 1996 prodala, je podle § 73 správního řádu z roku 2004 stavební povolení vydané v roce 1991 právně závazné. V této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že žalobce v odvolání ze dne 7. 7. 2016 neuvedl žádné konkrétní námitky či připomínky k tomu, v jakém směru stavební povolení pro stavbu elektrické přípojky má nebo může mít negativní vliv na podstatu, obsah nebo výkon jeho vlastnických práv k sousedním pozemkům v dané oblasti. To podle stěžovatele dokládá účelový postup žalobce, který ačkoli napadá účinky stavebního povolení, tak žádné konkrétní výhrady k němu neuvádí, přestože již v době, kdy odvolání zpracovával, disponoval úplným zněním stavebního povolení, které mu stavební úřad na jeho žádost v roce 2016 zaslal, a nic mu nebránilo v odvolání konkrétní výtky proti stavebnímu povolení přímo uplatnit.

[15] K závaznému právnímu názoru krajského soudu, v němž stěžovateli uložil, aby se zabýval tím, zda existuje nějaký doklad, z něž by bylo možné s praktickou jistotou dovodit, že se žalobce, či některý jeho právní předchůdce seznámil se sporným stavebním povolením v jeho úplnosti dříve, než tvrdí, stěžovatel uvedl, že správní orgány nemají

pokračování

žádné další doklady k dispozici. K dalšímu přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu podle stavebního zákona z roku 1976, ke kterému stěžovatele zavázal krajský soud, pak nejsou splněny podmínky, neboť stavba již byla v minulosti fyzicky provedena, dokončena a zkolaudována a v takovém případě stavební zákon z roku 1976 již neumožňoval posuzovat správnost stavebního povolení.

[16] Stěžovatel brojil rovněž proti výroku o nákladech soudního řízení, kdy mu krajský soud uložil, aby zaplatil žalobci náklady i za řízení o předcházející kasační stížnosti stěžovatele, která byla podána důvodně. Výrok o nákladech řízení proto neměl zahrnovat náklady kasačního řízení. Podle stěžovatele měl krajský soud při rozhodování o těchto nákladech vyjít z § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalobce totiž ve své právní argumentaci v předchozím kasačním řízení úspěšný nebyl. Stěžovateli přitom nezbylo, než do předchozího usnesení krajského soudu ze dne 10. 5. 2019 podat kasační stížnost, neboť by mu bylo jinak odepráno právo bránit se proti právním závěrům krajského soudu. Žalobce navíc nevyužil možnosti bránit se kasační stížností proti původnímu výroku předchozího rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. 48 A 104/2016 – 31, kterým krajský soud žalobu zamítl.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek NSS č. j. 2 As 20/2010 – 57, na který poukazuje stěžovatel, nemá vliv na posouzení věci. Žalobce zdůraznil, že jeho právní předchůdci proti stavebnímu povolení nebrojili, jelikož o něm nevěděli, a tudíž jim tato skutečnost nemůže být přikládána k tíži. Poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. I. ÚS 3138/10, které právnímu nástupci přiznává postavení opomenutého účastníka řízení. Žalobce tak má za to, že pokud správní orgán nejednal s právním předchůdcem žalobce jako s účastníkem řízení, ač s ním jako s účastníkem jednat měl, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenabylo právní moci a odvolání podané právní nástupcem se má posoudit s ohledem na konkrétní skutečnosti v tomto řízení jako odvolání podané opomenutým účastníkem řízení, a to řádně a včas.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení, zda bylo odvolání žalobce proti stavebnímu povolení podáno opožděně.

[21] Nejvyšší správní soud pro přehlednost v první řadě konstatuje, že stavební úřad vydal dne 5. 11. 1991 předmětné stavební povolení. Žádostí ze dne 9. 6. 2016 žalobce

požádal Obecní úřad Průhonice o poskytnutí kopie stavebního povolení ke stavbě, jakož i kolaudačního rozhodnutí. Žalobce následně dne 7. 7. 2016 podal odvolání proti stavebnímu povolení, s tím, že právní předchůdce žalobce – X - jej neobdržel a byl v řízení jako účastník opomenut. Žalobce navrhnul, aby stavební povolení bylo přezkoumáno v plném rozsahu, neboť X nemohl uplatnit své připomínky či námítky, které by mohly chránit jeho práva a jako takové by byly stanoveny v podmínkách stavby uvedených ve stavebním povolení. Tím došlo ke zkrácení jeho práv, jakož i práv žalobce jakožto jeho právního nástupce.

[22] Za rozhodující pro správné posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud obsah přípisu X (jednatel žalobcem jakožto jeho jednatelem) ze dne 9. 5. 1994 adresovaný stavebnímu úřadu k č. j. 332/4-1400/94/ nadepsaný jako věc: *Stavba 22kV, TS 250KVA a nn pro napájení objektu Mc DRIVE CE 60 Průhonice – žádost o změnu stavebního povolení*, v němž žalobce jménem X uvedl, že „*v návaznosti na jednání dne 18. 4. 1994 ve výše uvedené věci v Průhonických sdělujeme, že s ohledem na skutečnost, že realizace přípojky umožní napojení navazujícího území na tuto přípojku, nemáme námitek jako vlastníci pozemků č. k. X, X a X, aby tato přípojka byla vedena na okraji těchto pozemků.*“

[23] Z tohoto přípisu podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalobci byla známa nejen existence stavebního povolení (žalobce jej specifikoval spisovou značkou) a rovněž jeho obsah, neboť žalobce věděl o tom, že se týká elektrické přípojky, jaké jsou parametry této přípojky, a kudy tato přípojka (stavba) vede. Na rozdíl od krajského soudu má Nejvyšší správní soud za to, že z uvedeného přípisu X vyplývá, že žalobce byl ke dni 9. 5. 1994 prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu, seznámen se stavebním povolením. O správnosti tohoto závěru je Nejvyšší správní soud přesvědčen také proto, že stavební povolení je velice stručné (jeho rozsah činí stranu a půl A4), podmínky v něm jsou vymezeny veskrze obecně, převážně odkazem na příslušné právní předpisy, netýkají se specificky vlastníků pozemků, tj. i právních předchůdců žalobce, a také s ohledem na charakter povolené stavby (zčásti jde o nadzemní vedení, jehož trasování musí být každému zřejmé, zčásti o v zemi uložený kabel). Podstatná tak je zejména trasa elektrického kabelu (přípojky), o níž je z výše uvedeného přípisu zřejmé, že byla žalobci známa. Nadto ve spisu stavebního úřadu jsou založeny písemné souhlasy osob, které byly vlastníky dotčených pozemků v době vedení stavebního řízení (pánové Z. a S.), s umístěním přípojky.

[24] S ohledem na výše uvedené tak má Nejvyšší správní soud za to, že v posuzované věci je třeba vycházet z toho, že k fikci oznámení stavebního povolení došlo dne 9. 5. 1994 a pokud proti němu podal odvolání až dne 7. 7. 2016, jedná se o odvolání opožděné, neboť za takto dlouhou dobu (více než 22 let) lhůty pro veškeré v úvahu připadající opravné prostředky počítané od fikce oznámení rozhodnutí ke dni 9. 5. 1994 marně proběhly. Krajský soud tudíž měl žalobu zamítnout, neboť žalobce, přestože prokazatelně znal obsah stavebního povolení v dostatečné míře, nevyužil v postavení právního nástupce dřívějších vlastníků pozemků řádně a ve lhůtách počítaných od seznání obsahu rozhodnutí opravné prostředky, které mu zákon dává (odvolání, návrh na obnovu řízení).

[25] K argumentaci stěžovatele týkající se druhého předpokladu, kdy rozhodnutí nenabude právní moci, uvedeného v bodu 46 rozsudku č. j. 2 As 25/2007 – 118, tj. že

pokračování

opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento předpoklad se týká právní moci vyznačené na předmětném rozhodnutí a nesouvisí s právní otázkou včasnosti odvolání, která byla řešena v posuzované věci. Stěžovateli tak lze přisvědčit, že pro fikci oznámení rozhodnutí není nutné, aby předpoklady zmíněné v bodech 45 (seznámení opomenutého účastníka s obsahem rozhodnutí) a 46 (seznámení v době, kdy ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci) uvedeného rozsudku rozšířeného senátu byly splněny pro vznik tzv. fikce doručení současně.

[26] Stěžovateli je na místě přisvědčit také v tom, že žalobce v odvolání ze dne 7. 7. 2016 neuvedl žádné konkrétní námitky či připomínky k tomu, v jakém směru stavební povolení pro stavbu elektrické přípojky má nebo může mít negativní vliv na podstatu, obsah nebo výkon jeho vlastnických práv k pozemkům v dané oblasti, což by bylo možno od žalobce očekávat s přihlédnutím k časovému odstupu v délce 22 let od seznámení s relevantním obsahem stavebního povolení do podání odvolání a dobré víře ostatních účastníků stavebního řízení o tom, že stavební povolení z roku 1991 nabylo právní moci. V opačném případě totiž vzniká podezření, že postup žalobce je účelový.

[27] Nejvyšší správní soud tak má za to, že v posuzované věci se jedná o situaci, kterou již výstižně popsal rozšířený senát ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 As 25/2007 – 118, v jehož bodě 49 konstatoval, že *„nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který – ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulací, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence volenti non fit iniuria, neboli ‘svolnému se neděje bezpráví’).“* V posuzované věci se totiž jedná o situaci, kdy *„nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal“* (viz bod 60 rozsudku č. j. 2 As 25/2007 – 118).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V důsledku zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu již pro stěžovatele není závazný právní názor krajského soudu vyjádřený ve zrušeném rozsudku, a Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval námitkou stěžovatele mířící proti závaznému právnímu názoru krajského soudu.

[29] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se již nezabýval námitkou stěžovatele, v níž brojil proti výroku o nákladech řízení, neboť to nemá význam za situace, kdy o nákladech řízení bude krajský soud v dalším řízení rozhodovat znovu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu